

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku J. B.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.

o wysokość emerytury wojskowej i wypłatę odsetek oraz stwierdzenie nieważności decyzji wydanych po 1 stycznia 1999 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2014 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 grudnia 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 29 marca 2011 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 30 listopada 2010 r.

Od tego wyroku pełnomocnik J.B. wniósł skargę kasacyjną.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny z uwagi na wartość przedmiotu sporu nie przekraczającą 10.000 zł, odrzucił przedmiotową skargę.

Zażalenie na to postanowienie wniósł odwołujący wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2012 r. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotem sporu w tej sprawie jest wysokość emerytury, a więc prawo majątkowe. Wobec czego do nadania dalszego biegu wymagane jest określenie wartości przedmiotu zaskarżenia, dokonane zgodnie z art. 21 k.p.c.

Sąd Apelacyjny wezwał strony do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia zgodnie w wytycznymi zawartymi w postanowieniu Sądu Najwyższego.

W wykonaniu powyższego zobowiązania organ rentowy wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie wynosi 8.396,97 zł. Z kolei pełnomocnik skarżącego podał, iż wartość ta jest równa 91.860 zł. Pismem datowanym 5 marca 2013 r. pełnomocnik skarżącego uzupełnił poprzedni dokument zawierający stosowne obliczenia, poprzez powołanie się na dane z 2008 r. uzyskane z Departamentu Kadr Ministerstwa Obrony Narodowej dotyczące wynagrodzenia żołnierzy według stopnia i wysługi lat będących w sytuacji analogicznej do skarżącego i wartość przedmiotu zaskarżenia oszacował na kwotę 103.564,17 zł.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną. Sąd ustosunkowując się do kwot wskazanych przez pełnomocnika skarżącego, a zarazem mając na względzie wytyczne Sądu Najwyższego odnośnie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia niniejszej sprawy uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 8.396,97 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez pełnomocnika odwołującego nie miała uzasadnienia w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy. Dlatego też Sąd uznał, że kwota wskazana przez organ emerytalny, wraz z podstawą na jakiej oparte zostało przedmiotowe wyliczenie, dokonana została w sposób miarodajny. Wobec czego

wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie nie przekracza 10.000 zł, co zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem.

Ubezpieczony zaskarżył w całości postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 grudnia 2013 r. Zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398² § 1 oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. polegające na uznaniu, że wartość przedmiotu sprawy nie przekracza kwoty 10.000 zł., co doprowadziło do odrzucenia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny realizując postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. zobowiązał skarżącego do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, a następnie zwrócił się również do organu rentowego o obliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Realizując wezwanie skarżący w pismach z dnia 6 lutego 2013 r., a następnie z dnia 5 marca 2013 r., określił wartość przedmiotu sporu, zgodnie z wytycznymi Sądu Najwyższego odrębnie dla roszczeń zaległych oraz roszczeń przeszłych. W pismach tych szczegółowo wskazano, według jakich zasad dokonano wyliczenia, pokazując jednocześnie metodę wyliczania oraz różnicę pomiędzy kwotą waloryzacji z zastosowaniem mechanizmu waloryzacji uposażeniowej w porównaniu do waloryzacji cenowej. Wprawdzie w piśmie z dnia 6 lutego 2013 roku, skarżący podał, że informacje źródłowe pochodzą od kolegów oraz ustnych informacji uzyskanych z Departamentu Kadr, na co powołał się pozwany organ w piśmie z dnia 13 listopada 2013 r., to ostatecznie w piśmie z dnia 5 marca 2013 r. bazą do wyliczeń były dane przedstawione przez Departament Kadr MON.

Z kolei organ rentowy przedstawił informację na temat wyliczenia kwoty wartości przedmiotu sporu, które podtrzymał również pismem z dnia 13 listopada 2013 r. W piśmie tym wskazano, że różnica wynikająca z zastosowania dwóch metod waloryzacji za okres od stycznia do grudnia 2008 r. wynosi 224,46 zł natomiast kwota roszczenia za okres od stycznia 1999 r. do grudnia 2008 r. wyniosłaby łącznie 8.396,97 zł. W piśmie organu rentowego nie przedstawiono żadnej metodologii tego wyliczenia. Sam organ przyznał, że jest to wartość czysto

hipotetyczna i nie jest on w stanie dokonać żadnych wyliczeń, ponieważ nie posiada takich danych.

Mając na uwadze, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest wysokość emerytury o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość tę, zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., III UZP 3/12, ustala się na podstawie art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych, a w odniesieniu do świadczeń zaległych na podstawie art. 19 § 1 k.p.c. W razie dochodzenia świadczeń przyszłych i zaległych stosuje się art. 21 k.p.c. Jeżeli zatem ubezpieczony domagał się przeliczenia jego emerytury od 1999 roku, to świadczenia zaległe powinny być wyrażone określoną kwotą pieniężną, stanowiącą różnicę pomiędzy emeryturą mu wypłacaną a należną, według jego twierdzeń, poczynając od 1999 r. (art. 19 § 1 k.p.c.), a świadczenia przyszłe – sumą kwot stanowiących miesięczne różnice pomiędzy świadczeniem dochodzonym a pobieranym za okres jednego roku (art. 22 k.p.c.). Dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, biorąc pod uwagę oddalenie odwołania ubezpieczonego w całości, wartość tych roszczeń powinna być zaś zliczona (art. 21 k.p.c.).

Skarżący konstruuje swoje roszczenie w ten sposób, że kwestionuje zastosowaną do jego świadczenia emerytalnego tak zwaną „waloryzację cenową”. Wskazuje, że spór dotyczy zakresu obowiązywania normy art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1999 r., a więc przed dniem wejścia w życie nowelizacji wynikającej z ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Stwierdza, że jego roszczenie wynika z niezastosowania zasad waloryzacji uposażeniowej do przyznanego jemu świadczenia, które uzyskał przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący pozyskał dane z Departamentu Kadr MON, które ostatecznie pozwoliły mu dokonać zaprezentowanych Sądowi Apelacyjnemu wyliczeń. Z zestawienia dokonanego na podstawie tych danych wynika, że różnica przy waloryzacji świadczenia emerytalnego w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 1 marca 2004 r. na podstawie waloryzacji uposażeniowej względem waloryzacji cenowej wynosi 27.525,55 zł. Mając na uwadze okoliczność, że wskazany powyżej okres

dotyczący przeliczenia emerytury ubezpieczonego odnośnie świadczeń zaległych, to należy w tym zakresie wartość sporu ustalić na podstawie art. 19 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem podana przez powoda kwota pieniężna odpowiadająca jego roszczeniu stanowi wartość przedmiotu sporu. Fakt, że obliczona wartość przedmiotu sporu ma charakter hipotetyczny, nie oznacza, że tak ustalona wysokość roszczenia ubezpieczonego jest niedopuszczalna, w sytuacji gdy ustalenia te oparte zostały na danych dotyczących wynagrodzenia żołnierzy według stopnia stanowiska i wysługi lat będących w sytuacji prawnej analogicznej do skarżącego. Już z powyższych ustaleń wynika, że wartość zaskarżenia w niniejszej sprawie przekraczała kwotę 10.000 zł. Nie można zgodzić się zatem z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sąd Apelacyjny, że wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 10.000 zł, ponieważ Sąd Apelacyjny bez żadnego uzasadnienia przyjął wartość podaną przez organ rentowy, nie uzasadniając tego w żaden sposób, podając jedynie, że wartość przedmiotu zaskarżenia podana przez pełnomocnika skarżącego nie miała uzasadnienia w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy.

Z powyższych względów zaskarżone postanowienie należało uchylić.